

Cartes

Agraïment a la sanitat pública catalana

Roser Bou Garcia. Bescanó.

El passat dia 8 de novembre, la nostra mare, de gairebé 80 anys, va ser operada del fetge a l'hospital Josep Trueta de Girona pel cirurgià doctor Antoni Codina Barreras i d'altres metges que formen part del mateix equip. Es tractava d'una operació complicada per l'avançada edat de la pacient, però l'operació es va realitzar amb èxit. El dia 10 de novembre, el doctor Codina, tot i que era dissabte, va passar per l'hospital per veure com estava la nostra mare i es va adonar que el seu estat no era el que corresponia. Immediatament va cridar el neuròleg doctor Mikel Terceño, qui després d'un ràpid reconeixement va observar que es trobava en els inicis d'un ictus i la va derivar a Can Ruti de Badalona, on només arribar ens esperava el doctor Ernest Palomer, que ens va posar al corrent que l'única actuació possible era desembussar una artèria del cervell. Passats pocs minuts va arribar el doctor García Bermejo, i abans de cinc minuts la nostra mare ja era al quiròfan i en una hora ens van donar la bona notícia que per segona vegada en dos dies l'havien intervinguda amb èxit, i que havia recuperat tota la mobilitat de les zones paralizades. Després de 12 dies hospitalitzada va tornar a casa i actualment s'està recuperant favorablement.

Per tot això volem donar les gràcies a tots el treballadors de la sanitat pública que ens van atendre i volem felicitar-los de tot cor perquè amb la seva professionalitat i bona predisposició han demostrat ser capaços de donar-nos una atenció molt satisfactòria tot i les dificultats derivades de les retallades imposades per aquells que ens volen fer creure que els serveis públics no són eficients. Moltes gràcies.

Quina nit la d'aquell dia!

Pere Brunsó Ayats. Banyoles.

Fou el moment més intens de la nit. S'acabava de conèixer el resultat de les eleccions. El perfil kennedià del candidat es transmutà en pocs segons. Passejava la seva mirada desconcertada per la saleta de l'Hotel Majèstic: "No pot ser, és impossible, n'esteu segurs?". La Rakosnic se li atansà temorosa: "Jo dimiteixo, Helena, jo dimiteixo". L'entorn reflectia, en una espècie de murmuri indignat, el sant temor al fracàs. De sobte, es va fer un silenci espès. El grup es va obrir com les aigües del Mar Roig per deixar passar una figura diminuta però poderosa. El patriarca, deixant anar foc pels ulls, s'atansà al candidat, es va aixecar de puntetes, l'agafà per les solapes i amb veu trencada li etzibà: "Tu segueixes. Per collons tu segueixes". Per què el candidat hauria de seguir?

Acaba de sortir el llibre La corrupció en la España democrática, del catedràtic de Dret Administratiu Alejandro Nieto. Segons ell, la corrupció en el nostre sistema democràtic és sistèmica, afecta tots els partits, totes les institucions i no es deixarà accedir, de cap manera, als expedients "perillosos".

A casa nostra, el Sr. Josep Vergés, des del Diari de Girona i des de Suïssa, s'ha ofert a verificar que els nostres polítics -els Pujol (pare, dona i fills) i els Mas (pare i fill)- no són corruptes. Només han de donar-li plens poders i ell s'encarregarà d'aportar el certificat de la banca Lombard Odier "que no tenen cap compte amb diners a benefici ni directe ni interposat". Ni Pujol ni Mas no li han fet arribar, a hores d'ara, els plens poders. Cap català dubta, però, que ho faran al més aviat possible.

Mentrestant, "tu segueixes; per collons, tu segueixes", encara que sigui embolicat, enrotllat, embolcallat, engarjolat o amortallat amb la senyera o amb l'estelada.

Resposta a Joan Carreras

Joan Caner i Fernández. Regidor de Comerç i Turisme de Calonge-Sant Antoni.

Benvolgut Joan, sobre la situació de les parades en les fires del nucli de Calonge, li puc donar la raó en el fet que vam parlar fa un mes, i em vaig comprometre que la situació que vostè exposa no es repetís. Entenc que va ser un error fer coincidir una parada amb productes similars davant del seu forn. Ara bé, com vostè deu saber amb la

seva experiència com a exregidor a l'Ajuntament de Calonge, una cosa són els actes que organitzem directament des del consistori, i una altra els que organitzen les entitats i associacions del municipi. En aquest últim cas, la Fira de Nadal és una iniciativa de l'Associació de Comerciants de Calonge i, per tant, l'Ajuntament hi col·labora però també respecta escrupolosament la llibertat d'actuació de les entitats i associacions en l'organització de les seves activitats.

És per tot això que els vaig fer arribar la seva recomanació i a partir d'aquí és l'Associació de Comerciants qui pren les decisions, tinc entès que en assemblea oberta als seus socis. I no em malinterpreti, no defujo les meves responsabilitats, però el que tinc clar és que no puc condicionar els organitzadors quan ja els vaig fer arribar una recomanació i proposta de millora. Vostè sap que durant l'any s'organitzen al nucli de Calonge diverses activitats, fires, i esdeveniments, alguns d'organitzats per l'Ajuntament i molts d'altres per l'Associació de Comerciants, una de les entitats que més treball aporta per dinamitzar el nucli comercial de Calonge. Si em permet un consell, i per evitar que aquesta situació es torni a repetir, li recomanaria que participés activament en les decisions d'aquesta associació, si és que ja en forma part. En el cas que el seu forn no en formi part, seria interessant que s'hi associés, segur que així podria aportar-hi la seva experiència i coneixement per millorar aquestes activitats.

Recordant el Bon Pastor

Àngela Ferrer i Mató. Girona.

Ara que s'apropen les festes de Nadal pot ésser adient recordar la paràbola que ens explicà Jesús sobre el que és un bon pastor. Deia bàsicament que aquell que és un bon pastor estima totes i cadascuna de les seves ovelles de manera que les cuida i vigila que estiguin bé i si per casualitat en perd una deixa el ramat enter per recuperar la perduda i mimar-la.

Un cap de Govern hauria d'actuar com un bon Pastor i estimar tots els ciutadans per igual, és més, hauria de procurar el millor per a cada un d'ells i mai menysprear-ne cap. No pot tenir-ne cap de menystingut, ni fer-li la vida impossible ja que llavors és un mal pastor. Si de forma metafòrica pensem amb com actua el senyor Rajoy i tots i cadascun dels seus "acòlits" vers la nostra aimada Catalunya podem assegurar que de bon pastor no en té res. Som com la seva ovella negra i el ramat està farcit de "preferits" que són com ell i estan portant el país a la ruïna mentre els més poderosos i els seus amics ben col·locats i superbenpagats viuen al país de l'abundància.

Com que els catalans tenim dites tan bones pensem en aquella que diu: Déu té un bastó que pega i no fa remor. Així sigui.

Bones festes a tothom, que la riquesa no fa la felicitat; sí la porta l'amor, la generositat i l'estima vers el proïsme.

Comprenc que no ens estimin

Joan Boronat Lecha. Blanes.

Malgrat que hi ha campanyes que diuen que estimen molt Catalunya, molts espanyols tenen aversió als catalans; entre altres coses, podria ser per una gelosia provocada per què, a "Madrid", consideren que tot espanyol que no sigui de la capital del "reino", és de "provincias", però, els catalans no ens considerem dins d'aquesta definició, i n'estem ben convençuts. Molts dels descendents dels que van venir a Catalunya s'han afegit a la filosofia catalana i ara també pensen "jo no sóc pas un espanyol provincià, sóc català".

Una altra cosa que fa enrabiar els espanyols és la resposta que donem els catalans a la típica pregunta per part dels estrangers de si som espanyols. La resposta acostuma a ser "no, jo sóc català", o "sí, tinc passaport espanyol però sóc català".

A mi particularment, fa anys, quan era jove i rodava el món, reconèixer que pertanyia a un país tan endarrerit com Espanya em feia com una mena de cosa, però em sentia orgullós de ser català, malgrat que molts interlocutors no tenien la més remota idea del que era Catalunya, així que els explicava que Catalunya, si fos independent, seria un dels països més pròspers d'Europa; que teníem una llengua nacional pròpia; que qualsevol persona que volgués podia ser català, amb la condició d'estimar la llengua i la cultura catalanes. Comprenc que

qualsevol espanyol s'ha de sentir ofès de sentir aquestes paraules, però és un sentiment patriòtic, i amb els sentiments no s'hi pot raonar.

Tenim els catalans complex de superioritat, o és veritat que si Catalunya fos independent seria un dels països més pròspers d'Europa? Només hi ha una manera de comprovar-ho, amb la independència. Més que res per deixar de molestar els espanyols amb les nostres pretensions.

El desastre educatiu ve d'abans

Pedro J. Piqueras Ibáñez. Girona.

El veritable desastre de l'ensenyament espanyol no és la configuració del Govern de Rajoy, com pretenen alguns professors, sinó la seva pèssima qualitat, retratada una vegada més en una avaluació internacional. Els nens espanyols de 9 anys estan pitjor preparats que la mitjana europea i de l'OCDE en ciències, matemàtiques i comprensió lectora, la proporció d'alumnes endarrerits és el doble. Les dades corresponen a març de 2011, quan encara no havien arribat les retallades de Rajoy. Llavors ningú protestava i els sindicats de classe guardaven un silenci espès i còmplice. Recorden quan el llavors president (Rodríguez Zapatero) demanava afecte -cariño- als sindicats que avui surten al carrer?

FE D'ERRADES

Josep Estartús no és el president de l'AMPA de l'escola de les Preses, com per error publicàvem dissabte a la pàgina 11.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/12/19/cartes/596192.html?utm_source=rss